

Novoroční heslo 2003

Př15:16-17 *Lepší jest maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. Lepší jest krmě z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávisť.*

Novoroční hesla sboru losujeme proto, že se ptáme, zda nám Pán Bůh nechce něco do nového roku říci. Správné losování podle starozákonního ustanovení připouští možnost, že Pán Bůh chce mlčet. Proto ani naše rozpoznávání Božích odpovědí nemusí být vždy správné. Můžeme si vylosovat krásné novoroční heslo sboru, ale Pán Bůh nám jím pro nový rok nechce říci vůbec nic. On také někdy mlčí! Neodpoví na naše dotazy. Nevyslyší naše modlitby a neudělá nic z toho, oč jej prosíme. On je svrchovaný Bůh. Pán nebe a země. My jsme hlína. On je hrnčič. A ne naopak. On hněte nás. Ne my jeho. A On také rozhoduje, kdy bude mluvit a kdy bude mlčet. Krásné nádoby pak jsou v Jeho dílně. Ale my nesmíme křičet jak chceme vypadat a jak nás má zformovat.

Novoroční heslo může být zcela určitým Božím slovem do nového roku pro náš sbor. Nebo také nemusí být konkrétním oslovením. Pak zůstává na rovině všeobecně platné Boží pravdy a i tak má velký smysl se jím zabývat.

„Lepší jest maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. Tak heslo zní. A protože Bible je psána především na příbězích konkrétních lidí a požívá ke svému vyjádření všeobecně známé příklady, ani u tohoto slova nejsme odkázáni k výkladu typu: „pochop každý jak chceš!“, ale v následujícím verši čteme dokreslující příklad: *„Lepší jest krmě ze zelí, kde jest láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávisť.“* Příklad je to výstižný.

Nepočítám-li vegetariány, kteří maso nejedí z důvodů osobního přesvědčení, pak může-li si kdo vybrat mezi jídlem, kde je salát, mrkev, lusky, brokolice, kapusta a jiná zelenina a masem upraveným přírodně, nebo pečeným, či upraveným jako guláš, sáhne většinou k masu. Po mase nemáš tak brzy hlad. Maso je lepší. Ale biblický verš říká, že za určitých podmínek může být lepší ta zelenina.

Chci vám dnes předložit tři roviny, kdy je lepší maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. A jak jinak, než na třech biblických příbězích. Tři roviny. Tři situace. Tři muži. Mojžíš, Abraham a Ježíš.

1. Mojžíš se měl královsky. Vychovali ho na královském dvoře. Byl adoptivním synem faraónovy dcery. Kdo si může přát víc. Neměl finanční problémy. Na co si vzpomněl, hned dostal. Mohl si zakřičet na koho chtěl. Ne, nebyl neomezeným vládcem Egypta. Nesměl zabít nikoho z Egypťanů tak, jako faraó. Ale i tak, nebyl to špatný život. Nemít starosti, jak sehnat práci, jak zaplatit nájem, jak splatit půjčky, kde bydlet, dopřát si vše, co mě napadne. Ano, to je přece přání většiny lidí chodících po ulicích tohoto města. Sem směřuje jejich úsilí, sem se pnou jejich tužby. Mojžíš to všechno měl. Nevydobył si to vlastníma rukama, ale měl to.

Přepych egyptského dvora je obrazem přepychu světa v němž žijeme. Světa se všemi jeho možnostmi. Světa, jako plně zásobeného nákupního centra s mnoha tisíci výrobky, které ani nepotřebujeme, o kterých ani nevíme, že existují. Až reklamy nás na ně musí upozornit, abychom se vůbec dozvěděli, co ještě nemáme a co ještě můžeme chtít. To je zvrácenost. Přepych egyptského dvora, ve kterém Mojžíš vyrůstal je srovnatelný s pestrou nabídkou naší úpadkové civilizace. Kupříkladu čaj: tolik druhů čaje u nás můžeme koupit a každý ještě navíc buď s příchutí pomerančovou nebo malinovou, či jablečnou nebo rybízovou, citrónovou, nebo dokonce broskvovou. Zamyslili jsme se vůbec někdy nad tím, co tomu říkají lidé v zemích, kde je běžně k mání jen jeden druh čaje? Možná že jejich - UŽ DOST - UŽ SE NEBUDEME DÍVAT na ty vykrmené vepře, kteří nevědí, zda si koupit košili s límečkem špičatým nebo kulatým a knoflíčky černými nebo hnědými a kravatu vínově červenou nebo tmavě červenou...možná tedy, že jejich: -UŽ DOST- není až tak nepochopitelné. Vždycky dříve nebo později začne hladový závidět systému. Naše civilizace, aniž si to uvědomuje, vyvolává svojí konzumní nenasytostí nepokoj u těch, kteří v ní nežijí. Válka chudších s bohatšími je nablízku. Rozhodně by ji ale neměli začít ti bohatší. Nemají totiž na to právo. Mohou se jen bránit. Ale jak? ... Existuje vůbec pokojná cesta? Nevím, doba již pokročila. Snad před deseti, či dvaceti lety to ještě šlo. Jenže s jídlem vždycky roste chuť a člověk se sám od sebe bez nějaké té pohromy nezastaví. A přeci byl jeden, který se zastavil... Existoval jeden... Nějaký bláznivý Mojžíš, synek královny dcery, rozmazlený nejvybranějšími lahůdkami faraónova dvora, přišel na to, že je lepší maličko, ale s bázní před Hospodinem než poklad

veliký s nepokojem. V Bibli je o něm napsáno: „...věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu; a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě. Věřil, a proto vyšel z Egypta a nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl. (Židům 11:24-27) Mluvím k vám o našem novoročním heslu obrazně, ale doufám, že rozumíte. Boží lid nikdy nebude usilovat o bohatství na zemi. Jeho výhledem jsou věci budoucí. A proto připojit se k Božím lidu zde na zemi bude vždy znamenat ztrátu něčeho, co nabízí tento svět. Jen zesvětštělá církev nabízí laciné a pohodlné křesťanství, které tě nebude stát nic víc, než přihlásit se do ní. Narozdíl od ní však připojení se k božím lidu vždy znamenalo zřici se příjemného života v hříchu i všech pokladů tohoto světa a raději snášet příkoří s Božím lidem a svou naději upínat k lepším věcem, než jsou věci tohoto světa. Jako ti o nichž se píše v ep. Židům v 11. kapitole. A věřte, jejich jména nám jsou dobře známá: Abraham, Izák, Jákob, Mojžiš a další. Oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město. Židům 11:16

---

2. Druhá **rovina** novoročního hesla je o rozhodování se o pokoji, a to **uprostřed Božího lidu**. I zde občas dochází k neshodám. Říkám to se zahanbením, ale je to pravda. I mezi bratry a sestrami. Docela stejně jako **mezi Abrahamem a Lotem**. Přečtete si tento starozákonní příběh. Je zapsán v Gn 13. Oni si lezli do zelí. Stád mnoho, pastvin málo. A nelezli si jen na pastviny, ale také si lezli pěkně na nervy. A to byli, čtete: „muži bratři!“ Vítězství není v rozchodu. On to ve skutečnosti nebyl rozchod, že by jeden na druhého zapomněl. Krátce po jejich rozdělení, jde Abraham Lota zachraňovat z rukou loupeživých králů. Později se kvůli němu neodbytně u Boha přimlouvá proti zničení Sodomy. Důležité je, že Abraham při vyjasňování jejich rozepří uplatnil naše novoroční heslo. Řekl Lotovi, ať si vybere první. I když byl Abraham starší a zkušenější. Raději chtěl maličko s bázní před Hospodinem, než poklad veliký s nepokojem. A nestalo se, že by mu Lot řekl: „Ty jsi tak ušlechtilý, milý strýčku, že já si raději vezmu pastviny chudší!“ Právě naopak. Lot okamžitě, aby si to snad milý strýček nerozmyslel, skočil po těch nejbohatších pastvinách. A Abraham odtáhl do nevýhodné pahorkatiny. Určitě zalitoval. Ale ne nadlouho. Hned po tom, co se rozdělili uslyšel Boží hlas, který mu říkal: „Já ti Abrahame požehnám!“ A to je bratři a sestry nad všechny bohaté pastviny. Slyšet Boží hlas, který ti říká: „Já ti Pavle požehnám!“ tomu se nevyrovná žádný s pozemských pokladů. Abraham prožil, co to je málo, ale s bázní před Hospodinem. Zatímco Lot, který odešel do bohatých pastvin sodomských a gomorských brzy poznal, co to je poklad veliký, ale s nepokojem. Oni totiž na tyto pastviny dostali zálsk také loupeživí králové Šineáru, Elasery a Elamu. A Lot byl ve válce, kterou nechtěl a kterou nezačal. Proč? Pro svoji nenasytlost! „...poklad veliký s nepokojem...“

Tedy i uprostřed Božího lidu je třeba ustupovat a nehájit vždy to své a nechtít vždy to nejlepší. Naopak věřit, že Bůh žehná tam, kde se zřikám svého práva a přenechávám výhody svému bratrovi nebo své sestře.

---

3. Poslední **rovina** je docela **osobní**. A to protože největším nepřitelem člověku je on sám sobě. Nejvíce se s námi nehádá svět nebo bratr. Nejvíce se hádá tělo proti duchu. A duch proti tělu. Boj duše s tělem je námětem mnoha křesťanských knih a my tento boj známe nejen ze 7.kapitoly ep.Římanům, ale především ze svého nejnuitnějšího já. ...rozum velí, ale tělo odmítá... naše pohodlnost, lhostejnost, zvyky. To jsou nepřátelé nejurputnější. Jestliže se budeme chtít řídit novoročním heslem: „Lepší je maličko s bázní před Hospodinem než poklad veliký s nepokojem!“ i v této docela osobní rovině, znamená to boj právě se sebou samým. Tento verš se dotýká úplně všeho našeho rozhodování. Každé oblasti našeho myšlení i našich pocitů. Věcí i vztahů, které do našeho života přicházejí. A je třeba vždy znovu a znovu volit, zda je nám milejší **málo, ale s bázní před Hospodinem**, a Božím požehnáním, nebo **mnoho, ale s nepokojem**. Boží Slovo nám na to odpovídá. Říká, co je lepší. Otázka ale je, zda si to myslíme i my. A zda podle toho jednáme. **Pán Ježíš** tento boj dobře zná a říká: „Matouš 16:24-27 "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět? Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. Amen